

indsee, at der kan reises Betænkelse imod at stille denne stærke Fordring, og jeg maa altsaa forbeholde mig under Sagens yderligere Behandling at erklære mig for et Forslag, der for mig maatte fremtræde som hensigts- svarende. — Den ærede Forslagsstiller udbæ- rede dernæst Terminen, de 3 Gange 24 Timer. Naar man kræver af Eighnsmændene — og dette gjælder efter Placaten af 13de Januar 1832. — at de først maae udstede Attesten efter Forløbet af 3 Gange 24 Timer, ind- seer jeg heller ikke, hvorledes det skal kunne overlades en Læge at meddele en Dødsattest, der kan give Udgang til Begravelsen, saasnart han finder for godt. 3 Gange 24 Timer for Andre, og strax efter Døden maaskee for Læ- gen! Jeg veed nu ikke, om nogen Læge kan have et saa klart Blik for, naar Livet er op- hørt og Døden indtraadt, at han med Be- stemthed, f. Ex. 5 eller 10 Minuter efter, at den Vortgangne har lukket sine Dine, kan sige, om han virkelig er død eller ikke. Men jeg veed i alt Fald, at man ikke kan have den Tillid til Lægestanden, at enhver Læge er istand til at udstede ensaadan Attest umiddelbart efter, at han antager, at Døden er indtraadt. Ekspøndt jeg ikke troer paa nogen Maade at kunne tiltræde de Vittringer, den ærede Forslagsstiller brugte om de Misligheder — thi det, han onttalte, vil jeg kalde Misligheder. — der skalde have fundet Sted med Læger, som havde afgivet Attest uden at have seet Liget osv., vil jeg dog sige, — og det kan jeg gjøre uden For- nærmelse imod Lægestanden — at der i den kan findes og findes Individier, paa hvem man ikke kan stole saaledes, at man til dem tør overlade vieblikkelig at udstede Dødsattesten. Baade Ukyndighed, Letfindighed og Magelighed — alle disse Gensyn kunne bevirke, at Lægen ikke iagttaget, hvad der er nødvendigt, for at man med Sikkerhed kan stole paa, at Attesten er rigtig. — Jeg har sagt, at den bestaaende Lovgivning om dette Punkt i sin hele Sam- menhæng gjør et forunderligt Indtryk, hvilket ligger i den Maade, hvorpaa Bestemmelserne for Kjøbenhavn og Placaten af 13de Januar 1832 ere knyttede til hinanden, saaledes at der herødes de meest heterogene Ting, og saa- ledes at der mellem Bestemmelserne for Kjø-

benhavn og Bestemmelserne for Kjøbstæderne og Landet fremtræder en saadan Forfjæl, at det efter min Mening er aldeles nødvendigt nu at faae Sagen ordnet gennem en almin- delig Lov, der fastsætter Regler med Gensyn til dette, som Alle dog indrømme, vigtige For- hold, hvorved der kan finde en Ordning Sted, som medfører, at man ikke skal famle iblinde, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt der kan meddeles Dødsattest eller ikke. — Jeg tillod mig i Begyndelsen af de Ord, jeg nu har yttret, at bemærke, at jeg er den ærede Forslagsstiller Tak skyldig, fordi han har ind- bragt Forslaget, og ligeledes for den Maade, hvorpaa Sagen deri er ordnet, ligesom jeg ogsaa troer, at han har godtgjort dens Rig- tighed ved de Bemærkninger, han knyttede til sine enkelte Paragrapher. Vel kan jeg tænke mig, at man strax vil sige, at den Bestemmelse i § 1 kan have sine Betæneligheder, at intet Lig maa jordes eller hensættes paa et affides Sted uden Tilsyn osv., idet „affides Sted“ her ikke blot omfatter Eigecapeller, men ogsaa andre Localiteter rundt omkring i Landet, navn- lig udenfor Kjøbstæderne, hvor Bopælsforhol- dene føre med sig, at man kan og maa hen- sætte Eigene paa affides Steder; men der haves en Garanti imod disse Farer, thi man kan være vis paa, at de personlige Kjærligheds- forhold, og, hvor disse ikke ligefrem gjøre sig gjældende, dog den almindelige Deeltagelse vil medføre, at saadanne paa mere affides Steder hensatte Lig ikke ville være saalænge uden Tilsyn, at man jo derved vil have en Sikker- hed imod de Farer, som kunde komme tilstede. — Der er ogsaa en anden Betragtning, som jeg vil anbefale til Thinget ved Behandlingen af denne Sag. Ligesom det ellers ikke nytter at give Lov, naar disse ikke kunne vinde en saadan Indgang, at man bliver tilbøielig til at efterkomme dem, saaledes forholder det sig paa en vis Maade omvendt her. Man kan være vis paa, at naar Lovgivningsmagten udtaler sig paa denne Maade og henleder Opmærksomheden paa Vig- tigheden af Foranstaltninger i denne Retning, vil man derved i selve Befolkningen indbringe Bevistheden om, at her er et Tilfælde, hvor- paa den ogsaa maa have sin Opmærksomhed henbendt, ligesom Lovgivningsmagten har havt.